

8 09
14

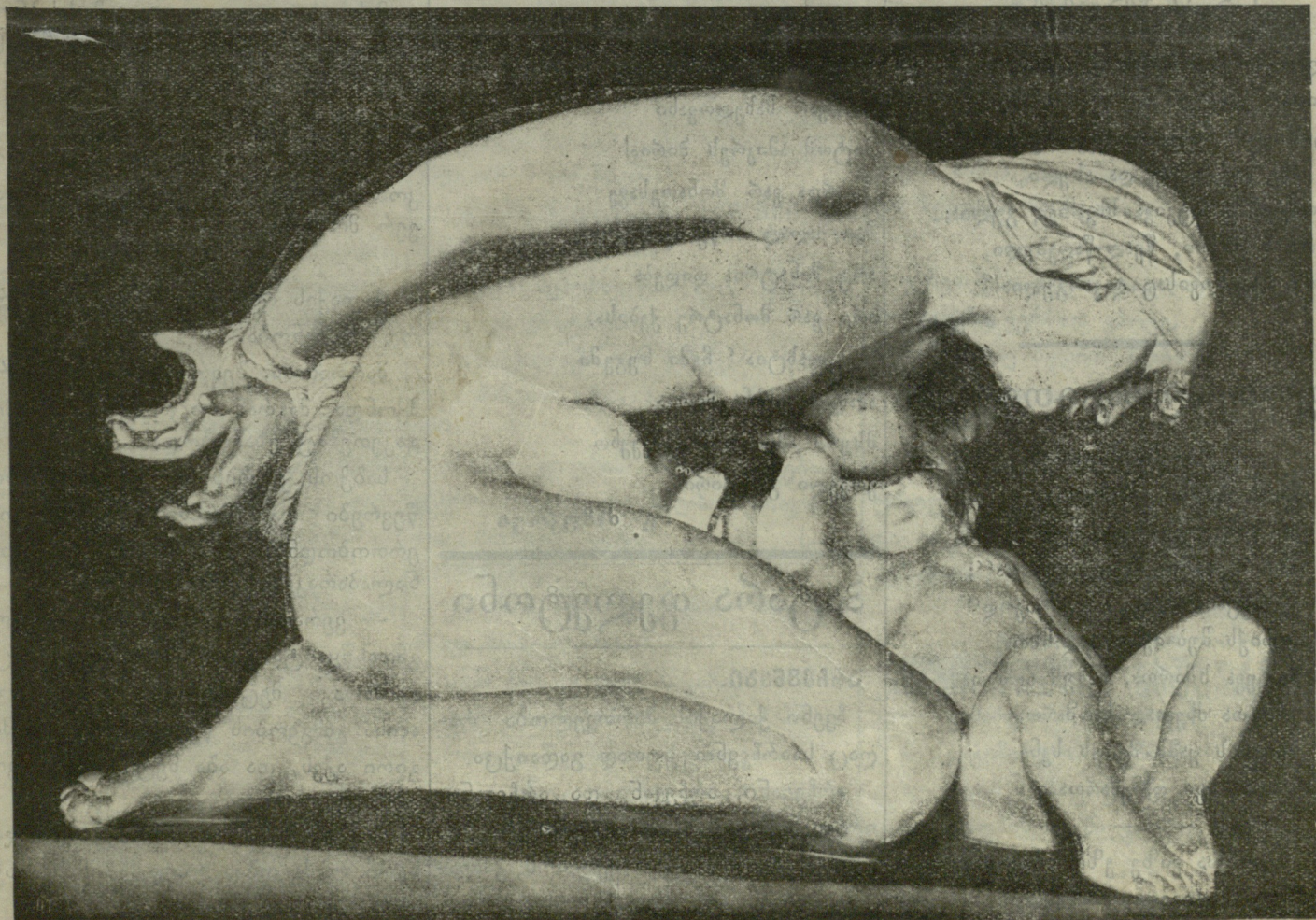
გახტე

№ 2

ყოველ-კვირული სალუტერატურო კარიკატურებიანი ჟურნალი

№ 2

ო ზ ო ლ ი

ქუჩაში ვნახე ვინმე ობოლი,
აქო ძინძებში გამხვეული;
ხელში ეჭირა ზურის ნატეხი
და რაღაც კიდევ ძველი რვეული.

მწარედ სტიროდა, ცრემლებსა ღვრიდა,
სმა-ჭამის ანა აკანდებოდა;
გაღუჯებოდა სახე სიცილით,
მაგრამ ანაგის ებრალებოდა.

მიუახლოვდა ერთი უმწიფოლი
და გამოგვითხა მას სახელ-გვარი,
მაგრამ ვერ უთხრა, რადგან სტიროდა,
ჩამოსდიოდა ცრემლებთა ღვარი.

ნაცვლად გადასტა თვისი რვეული,
რომ წაკითხა შიგ სტრაქონები
და იქ გაეგო თუ რისთვისაა
იგი უმწიფოთ მიტოვებული?!

აი რას სწერდნენ: „არ უავს მშობლები,
არც აქვს ბინა, თავ-შესაფარი;
უგელას იმას ვთხოვთ, რომ შექროთ
და მისცეთ ობოლს ძინა სასსარი“.

მას მიემატა კიდევ მეორე,
ტურფა ასული, გიგოს თამარი,
რომელმაც ჯაბეს მოიხსია ხელი
და შაწოდა ტანჯულს ქანჭარი.

შემდეგ მიბაძეს დანარჩენებმაც
ადმოუჩინეს ობოლს წყალობა,
რითაც განარდა ბავშვი, საბრალო,
ტირილის ნაცვლად იწყო გალობა.

ასე კარგია ძე და ასული,
რომელსაც სტავია სხვაზეც გულია;
თორემ ისეთი, წყალ-წადებული,
ხომ თავისთვისაც დაკარგულია!?

ა—ტი.

ფოთელ შფოთელებს

„აწ სოფელში უარესი
ჭირი ჭირსა მიმისართა,
არ დასჯერდა ბედი ჩემი
მთ შატოყთა მრავალგვართა“;
კვლავცა მიმცა „საკრიტიკოდ“
ფენიქს-შუბ-იქს-რავანსთა,
სიტუვა ხშირთა, ნამუს ძვართა
გმირთა ძნელად სარმართა,
სიბერის უამს მე ეს სენი
ერთობ აფი დაშემართა.

კოშკსა ვიხე ეზომ მადლის
ქურდნი ადვილად სწვდებიან.

მუნ „მეგობრები“ სან და სან
შემოვლენ ჩემთან სხდებიან.
შირში მაქებენ, შირს უგან
ლანძღვის ყუშპარად სქდებიან.
ისარს ისვრან, მშვილდსა კი
ჭმ-ღვინ, თვითც იმალებიან.
არ ვიცი რისთვის გამწირეს
და ან რას შემართლებიან?!

ნიკო.

ლ ა ხ ტ ი

„ლახტი“ მიჭირავს მარჯვნივ
არვის ვეგონო გმირია,
მსურს ამთ გამოგაქვეყნო
ყოველი გასაჭირია!

განცხრომის შვილთ არ ეამის
ამისი გემო-ფერია,
რადგან წინ წავა ერთგვარი
დაბრავებული ერია!

„ლახტია“ მსოფლდ ბეჩავთა
ამაღლებული ხმისაა,
სულთამსუთავი მტერისა,
სასსარი სიტუვის თქმისა!

არგინ დამითმო ადგილი,
მეთქვა რამ ჩემი ჭირია,
ანა ვარ სახელგონანი
მიტომ ამიკრეს შირია!

არცა ვარ მონათესავე
მთ-მადლ ბრწინგალებია,
არც მინატრია დიდება
არც ვარ მონატრე ქებისა.

„ლახტია“ ჩემი ნუგეში
ამან გამისნა შირია,
მსურს ამთ გამოგაქვეყნო
ყოველი გასაჭირია.

გ. ძამუკავი

პატარა ფელეტონი

არჩივნები.

ჩვენი ქალაქის მართველობა რა-
ღაც საარჩევნო ყუთად გადაიქცა.
არჩევანი, არჩევანი და არჩევანი.
ირჩევენ წევრებს, სხვა და სხვა კო-
მისიებს, საყარბოს დირექტორს, ქალა-
ქის მდივანს და სხვა.

როდესაც ქალაქის გამგეობაში
დანიშნულია მეტად საჭირ-ბოროტო
და დიდ მნიშვნელოვანი საქმე, საბ-
ჭოს დარბაზი ცალკეა, ქუდი რომ
შეუვდო ხმოსანს დარბაზში, გამო-
სატანად არ შევა.

როცა კი ვისმეს ირჩევენ ახალ
თანამდებობაზე, დარბაზი სავსეა ხმო-
სნებითა და ქანდარა კიდევ ვარეშე
მაყურებლებით.

არჩევნები — ამით იწყება ჩვენი ქა-
ლაქის გამგეობის მოქმედება და ამი-
თვე თავდება.

გამოირკვა, რომ ქალაქის გამგე-
ობას ფული არა ჰყოფნის. გასავა-
ლი გაცილებით სჭარბობს შემოსა-
ვალს. ყოველ წლივ ვალი ედება ქა-
ლაქს, იზრდება ეს ვალი, როგორც
„მელქუას მუცელი“.

ეს გამოირკვა ქალაქის ხარჯთ-
აღრიცხვის გარჩევის დროს.

ქალაქის გამგეობას წარბიცი არ
შეუბრაია.

ვალი იზრდება.

მერე რა ჩვენი საქმეა... აირჩიეთ
კომისია და დაავალეთ გამოსძებნოს
საშუალება ვალების გადახდისათვის.
თავში ქვა იხალოს...

აირჩიეს კომისია და უთხრეს:

— თავში ქვა იხალებო. მაში რის
კომისია ხარ, თუ ვალის გადახდას
ვერ მოახერხებ.

* *

ქალაქის მდივანს ჯაბარს მობეზრ-
და მდივნობა.

მართალია, ბევრი საქმე არაფერი
ჰქონდა. მაგრამ რაცა ჰქონდა, იმის
გაკეთებაც ეზარებოდა.

საბჭოს კრების დროს გამგეობის
წევრები და ხმოსნები ლაპარაკით
ერთობოდნენ და ჯაბარს კი მათი
ნალაპარაკევი უნდა ჩაეწერა.

— ვერაფერი სასიამოვნო საქმეაო,
გადასწყვიტა ჯაბარმა. მეც ვიცი
ლაპარაკი. მეც მექავება ენა. ვარდა
ამისა გამგეობის წევრს მეტი ჯამა-
ვირი აქვს, და აბა მეტი ლუკმა ვის
გადაუგდიაო.

ამ ფიქრში რომ ბძანდებოდა ჯა-
ბარი, გამგეობას რაღაც სენი დაე-
რიო.

ქალაქის თავი ავად გახდა. გამგეობის წევრები - თავადები არლუთიანელები ავად გახდნენ და საზღვარ გარედ წავიდნენ. ჟურულიც უქეიფოდ შეიქმნა და დარჩა გამგეობა უგამგეობოთ.

ჯაბარს ბედმა გაუღიმა და დროებით მიანდევს გამგეობის წევრობა. იგემა წევრობა ჯაბარმა და წევრობის საღერდელი უფრო აქმალა.

თავადი არლუთიანიც რომ საყასბო დირექტორად აირჩიეს, ჯაბარმა სთქვა:

— არიქა, ეხლა კი მეშველაო. დაიდგა ყუთი და კენჭი იყარა.

მართალია, ჯაბარს მეტოქე გამოუჩნდა, — ექიმი ფიშერი, მაგრამ ჯაბარმა გაიმარჯვა და მიზანს მიღწია: აირჩიეს გამგეობის წევრად. ეხლა ჯაბარი ტრაბახობს:

— გახლავართ ბიჭი. მოიცათ, თუ როდისმე ქალაქის თავობაც არ ჩავიგდე ხელში.

გამგეობის სხვა მოხელენიც ჯაბარზე ნაკლებად არ არიან გამგეობის წევრობის მოტრფილენი. მათ შორის არც ერთი არ აღმოჩნდა მდივნობის მსუველი.

— აბა ვის გინდათ მდივნობა? — ეკითხებოდა მოხელეებს გამგეობა.

— აჰ! მდივნობა რა ბედანაა, — უბასუხეს გამგეობის მოხელეებმა. ჩვენ გამგეობის წევრობა გვინდა.

შეიქმნა მთელ ქალაქში მდივნობის მსურველის ძებნა.

ექებეს და ვერ იპოვეს.

ქალაქის საბჭო დარჩა უმდივნოთ.

ვინ იცის, რამდენ ხანს იქნებოდა საბჭო უმდივნოთ, „ტიფლისკი ლისტოკის“ აღაპატრონი ხაჩატურა არ დახმარებოდა ქლას.

მივიდა ქალაქის გამგეობაში და მოახსენა:

— თქვენ მდივანი არა გყავთ. და მე კი საუკეთესო მდივანი მყავს. ჯაბარზე უფრო ზანტი და ზარმაცია. სრულებით არაფერს აკეთებს. ისეთი დინჯი და წყნარია, რომ ყრუ და მუნჯი ეგონება კაცს. თუმცა ენაც აბია და ყურებიც ასხია. გვარად სტავროვსკი გახლავთ.

ეს გვარი ცოტა არ იყოს არ ესიამოვნა გამგეობას, მაგრამ მეტი რა გზა იყო. სამაგიეროთ, ამ სტავროვსკის იშვიათმა ღირსებებმა მოხიბლა გამგეობა. უკეთესი მდივანი გავიგონილა? ჯაბარზე ზანტი და ზარმაცია...

აირჩიეს სტავროვსკი.

აი, ეს გახლავსთ ჩვენში ჟურნალისტობა...

საფრანგეთის ჟურნალისტი პიშონი ერთხელ მინისტრად აირჩიეს. მერე სამსახურიდგან გადადგა და ისევ გაზეთის შრომას დაუბრუნდა.

მინისტრად ნამყოფი პიშონი ეხლა პარიზის გაზეთის გამგე-რედაქტორია.

არა ვგევართ საფრანგეთის ჟურნალისტებს.

იქ მინისტრი ჟურნალისტად ხდებდა. აქ კი ჟურნალისტები ქალაქის საბჭოში მირბიან მდივნათ.

აფსუს ჟურნალისტობა.

* *

ახალ კლუბის დარბაზშიაც გაჩაღდა არჩევნები.

არჩევნებს დიდი აყალ-მაყალი მიუძღვოდა. თურმე ნუ იტყვი, კლუბისთანა მოსაგები საქმე ჩვენში სხვა არ მოიძებნება.

კლუბს წელიწადში 160,000 მანეთზე მეტი ჰქონია.

ასეთი შემოსავალი ზოგ ქალაქებსაც კი ენატრება.

ჩვენ ქალაქს ორ ნახევარი მილიონი მანეთი აქვს. მაგრამ არა ყოფნის.

ახალი კლუბის მამასახლისები-კი უფრო თავდაბალი ხალხი ყოფილა. რაც მოუგია ახალ კლუბს სულ დაუხარჯავს

კლუბის მამასახლისები მისდევნენ ახალ მოძღვრებას;

„სმა-ჰამა დიდად სავარგი, დება რა სავარგულია.

რასაცა შევქამთ—ჩვენია, რაც არა — დაკარგულია“.

მამასახლისებს არაფერი დაუკარგავთ.

წარმოუდგინეს კლუბის წევრთა კრებას ანგარიში:

შემოვიდა გასულ წელს—ამდენი. დაიხარჯა გასულ წელს—ამდენი. კვლავ წარუდგინეს კრებას ამ წლის ხარჯთ-ალრისხვა:

უნდა შემოვიდეს წელს—ამდენი. უნდა დაიხარჯოს ამდენივეო.

კრებას ასეთი ბუჭვალტერია არ მოეწონა, და ხარჯებზე ხელ-გაშლილი მამასახლისები კლუბისა გააშეკენჭეს.

რაც მოვივა დავითაო, ყველა შენი თავითაო.

შავგვრემანი.

კ ე ლ რ ე ზ ა

შემიბრაღე, — გამიგონე, ტურფავ, ეშხით რაკი დამწვი! ნება მომეც მხოლოდ ერთხელ გადაგიკოცნო შენი ლაწვი!..

შემიბრაღე, შემიბრაღე!.. იქონიე ვნების გული... ერთხელ მაინც სიცოხლეში მანეტარე დატანჯული!..

ი. მომავალი შეილა

ფიქრთ მოკავში.

ჩამოზნელდა ჩემთვის ზეცა, მზემ პირბადე გადიფარა, დღის სიმკაცრე უმაღ მეცა და სევდები მომაყარა!.

ვეზეთქები ბედის ტალღას, მოსვენება ვერსად ვპოვე, ვერა ვხედავ ბედით შევბას, ბრძოლის ველიც მივატოვე.

ჩავიკარგე ფიქრთ მორევში, უძღვრობამ დამიძონა, და დაეძრწი და ვიმეორებ: — „ღმერთო, იხსენ შენი მონა“!

პ. კოშორიძე

ქიზიუალბის საუბარი

- გამარჯობა, გიორგი!
- გაგიმარჯოს ღმერთმა სანდრო.
- საით მიეშურები?
- ბოდბის-ხევში კრებაა და იქითკენ მივდივარ.
- რის შესახებ არის, ეგ კრება?
- ნუ თუ არ იცი კაცო! აი,

საამხანაგო ღუქანს რომ აარსებენ, იმის შესახებ არის.

— ჰოო!!! ეხლა კი მივხვდი. გახსომ მე და შენ რომ ერთად ვიყავით მარიაშობისთვის, იმის შესახებ?

— დიახ, სწორედ იმის შესახებ.

— კაცო! რა დაგემართათ, აქამდის რით ვერ გახსენით?

— სუყველაფერი მოწესრიგებულია, მხოლოდ დღეს ნუსხა უნდა შეადგინონ თბილისში გასაგზავნად

— ერთი ეს მითხარი, საქონელი რით უნდა მოიტანონ თბილისიდან, ფურგუნებით თუ რკინის გზით, ჰა?

— ჩემის აზრით, რკინის გზით, რომ არ გაფუქდეს.

— ეე... შეილოსა, სანამ თქვენ რკინის გზას ეღირსებით, მერე საქონელს მოიტანთ, ღუქანს გახსნით, ჩვენ ვაჭრები ტყავს გაგვაძრობენ და მაშინ რაღათ გვინდა თქვენი ღუქანი? ნათქვამია: „სანამ პეტრე მოვიდა, პავლეს ტყავი გააძრესო“.

— რას იზამ, ჩემო ძმაო, ჩვენც უფროსებმა გაგვაწყალეს, თორემ აქამდის გაჩაღებული ვაჭრობა გვექნებოდა.

— ვაი, თუ ისე მოგვივიდეს, როგორც მაჩხანელებს? დეპო გახსნეს და მერე ორ კაცს დაულოცეს, თითონ ი ხახა მშრალი დარჩნენ, ეხლა ბევრს იცემენ თავში, მაგრამ გვიანდაა, წარსულს საქმეს აღარ ეშველება-რა.

— ნათქვამია, — „ცდა ბედის მონახევრეაო, — ჩვენც ვეცდებით. რომ კარგათ წავიყვანოთ საქმე და მერე კი ღმერთმა იცის.

— აბა თქვენ იცით როგორ წაიყვანთ საქმეს, მშვიდობით.

— გაგიმარჯოს!..

ხისრიპილი.

სურვილი

ანამც მქნა ვერცხლის ფილა, შემსძვიდე. — მეგერგებოდე, ანამც მქნა ველის ყვავილი, ზედ გულზე — დაგაღწებოდე...
ხილხური

სურვილი რჩება სურვილად, თავი, ვერ გამოიტანია...
ვერ მივადწიე ბიდაქსა, ვერც გადავლასე მანია...

ღამაზო, შენით გოტნებობ...
რაქნა ვერ მოვკალ წუგრფიდი...
მინდა რომ ძღვევით შეტამკო... —

ღურვილად რჩება სურვილი...

გ. ლეონიძე.

სენა კუჭინის ბაღში

ბაღუსტა.

ყური მიგდეთ, გეოჯან, გითხრათ ჩემი ბედია, რეები არ მინახავს რა არ გადამხედია!..
სულ პატარა ვიყავი დედას დავრჩი ობლათა, საწვრიმლო გავხსენი მიყრუებულ სოფლათა. ქალაქიდან მიმქონდა სულ დამპალი ჩითები, ბუზივით მეხვეოდნენ სოფლის გოგო-ბიჭები. ხორბალს ეზიდებოდნენ ჩემთან დედა-კაცები, იპარავდნენ სახლიდან ვერ იგებდნენ კაცები. კარგად წავიდა საქმე, გაიზარდა ღუქანი, თუ კაცს ქუა ჰქონია სოფელია სუქანი.

რამდენიც გინდა სთაღე მოხერხებით წნოითა, ტბილი სიტყვა იხმარე არ ასტეხო შფოთია. დე, რაც გინდა გითხრან ყველას თავი დაუკარ, ჩოთქს გაჰკარ და გამოჰკარ ანგარიში ჩაუკარ. ბევრი რამ შეუძლიან მოხერხებულ გონებას, „ვრაცებს“ თუ მიეფერე ჩამოართმევ ქონებას.

ტბილი სიტყვით გეოჯან მოვიხვეტე სახელი, ვენახები ვიყიდე და მეც გავხდი კახელი ფულს ფული მიემატა, მეც შევიქენ მდიდარი, ყველა მე მკითხულობდა. „ბაღუსტ ალა ვინ არი!“ მოდიოდნენ შორიდან, რომ ესესხათ ფულები და შემდეგ თუნდა ყველასთვის ამომეძრო სულები. ჩემ ხელთ იყო სოფელი რაც მინდოდა ვშვრებოდი, ეშმაკობით და ხერხით ყველაფერსა ვხდებოდი. მაგრამ ერთი ღრეობა არვის არ შერჩება, თუ ბედმა გილალატა ხვალ პური არ გვექნება. ერთობა მოიგონეს, ასტყდა აყალ-მაყალი სუყველა შიშს მიეცა ვაჭარი და ბაყალი. ცოცხლათვე იტაცებდნენ და მიჰყავდათ ტყეშია, მეცა მთხოვეს ფულები ჩუთვალე ხელშია. ამას არ დამაჯერეს, კიდევ მთხოვეს ფულები, შემომექრნენ სახლშია დაგვიხეთქეს გულები. შიშისაგან გეოჯან

გარეთ ვერ გავდიოდი,
 ამერია დავთარი,
 რეებს არ ჩავდიოდი!..
 შევწყვიტევი ვაჭრობა
 გულში სხვა გავიტარე,
 ძველ-ძულეები ჩავიცვი
 ქალაქს გამოვიპარე.
 ფლასებში გამოვიკარ
 ვეჭილღები და ფული,
 ტფილისში რომ ჩამოველ
 ძლივ მოვიბრუნე სული.
 აქ ვიყიდე სახლები
 როგვეწყვიე ხელათა,
 „უპრადაში“ მაშინვე
 წარმადგინეს „ჩლიქათა“
 კახეთს რკინის გზა გაჰყავთ,
 ხედავ რა ამბებია?
 იქ ვაივლის „პოეზია“
 სადაც ჩემი ზერებია!..

პეტრუზა.

დღემანდელი ფარ-ხმალი

მურაღი ენა გესლანია,
 ფეიღობა და ძმათ გასუიდეგ;
 ათასგვარი შური; მტრობა,
 ჭკობანი გუდის ზიდეგ.
 გაუძღომეღ მუღღისათვის,
 გრძობე გაცეღას სინდისის;
 ქვეუნის საქმე ჩინად დიდეს,
 ბოთელ დგინაზე გმობა ღვთისა...
 აი, ჩვენა დღევანდელი
 საბრძოლველი ფარი-ხმაღი,
 ვისაც შეგწვეთ იმამცეთ
 შეაფურსეთ მომავალი...
 მაგრამ ფუი ასეთ გმირებს,
 ფუი, ასეთ იარაღსა,
 ეს დაგასვამთ სამუღამით
 სამარცხვინო, გარუნის დაღსა...
 ის. ტაფაძე

ელეგია

გხედავ ირგვლივ, თითქმის უგულა,
 რომ თვაღმაცრობს და სულ ფეიღობს;
 ძმა ძმისა მტრობს დადარ იტანს,
 მამა შეიღას ვეღარ ინდაბს!..
 შეიღამა მამა ტუვიით მოჭკლას,
 მამამ შეიღი დასამარა,
 ძმამ თვისი ძმა დახით დაჰკლას,
 ისეც ტანჯვა არა კმარას...
 ზიარში უგულა ფეიღი არის,
 ზურგს უკან კი მესამარე;

უგულა არსი შეიღვალა,
 განსჯაფურდა არე-მარე,
 დუხჭიარა დაეს ცსოვრება,
 მართლის მოქმელი იტანჯება,
 იმას ჩაკრავს ისევე თვის ძმა,
 სულს სამშეიდე გვარგება!..
 ნეტავ, რადის მოკლება
 ამ ჩვენ სინცხვილს, დმერთო, ბოღა!..
 ან თუ ასეთ უდიარს შეიღებს
 კიდევ ბევრს შობ შენ სამშობღა?

გ. ევდემონი.

თ ა თ უ ზ ა

(სტუდენტის წამობი)

ბიძაჩემი—დედიჩემის ძმა—შვიდი
 ვერსის მანძილზე სცხოვრობდი ჩვე-
 ნი სოფლიდან. აგერ-აგერ სამოცი
 წლისა იქნებოდა, მაგრამ ჯერ კიდევ
 საკმაოდ ჯანსაღი იყო. საცხოვრე-
 ბელი საკმაო ჰქონდა, გარეგნობი-
 თაც ბედს ვერ დაემდურებოდა, მაგ-
 რამ ცოლი არ შეერთო. მახსოვს,
 რამდენჯერმე ვკითხე დედაჩემს: ბი-
 ძია სვიმონმა ცოლი რატომ არ შე-
 ერთო—მეთქი, მაგრამ დედაჩემმა
 არ იცოდა

ბიძაჩემი თავის სოფელს არ სცი-
 ლდებოდა, მხოლოდ წელიწადში
 ერთხელ-ორჯერ დედაჩემთან ჩამო-
 ვიდოდა დილით და საღამოზე ისევ
 სახლს მიაშურებდა.

გადააკვდებოდა დედაჩემი: უცხო-
 სთან ხომ არა ხარ, ერთი ვახშამი
 რომ შექამო შენი დის სახლში, რა
 ცოდვა იქნებაო, მაგრამ არასფრის
 ვულისათვის არ მოიცილიდა,—ხან
 რას მოიმიზეზებდა, ხან რას.

თბილისი საით იყო, არც კი იცო-
 და. ერთხელ ისეთი საქმე შეხვედრო-
 და, რომ უსათუოდ ქუთაისში უნდა
 ჩასულიყო. დაძრულიყო თუ არა
 მატარებელი, ბიძაჩემს მოსვენება დაჰ-
 კარგოდა: ეს ეშმაკის მოგონილი სად-
 მე გადაეჩებება და კისერს მომტეხავსო.
 გადახტომას აპირებდა თურმე, რომ
 არ დაეკავებიათ. გაჩერდა თუ არა
 მატარებელი პირველ სადგურზე, აღა-
 რაფრის გულისათვის აღარ მოეცადა
 ბიძაჩემს: ექირავა ცხენი და მთელი
 ორმოცდაათი ვერსი ქუთაისამდე

ცხენით გაველო, იქიდანაც ცხენით
 დაბრუნებულიყო.

ის იყო და ის. მას დღეს აქეთ
 აღარც მატარებელი და აღარც ქუ-
 თაისი ბიძაჩემს თვალით აღარ დაუ-
 ნახავს.

ერთი ზნე სჭირდა: კოცნა არ
 უყვარდა. ხელის ჩამორთმევისთანავე
 მიიძახებდა მნახველს: არ მაკოცოო
 მამა-ჩემი ხუმარა კაცი იყო. ერთხელ
 ბიძა-ჩემი გვწვევოდა. მოეკრა თუ
 არა მამა-ჩემს შორიდან თვალი, შენი
 წიხლი დამკარი თუ შიგ ტუჩებში
 არ გაკოცოვო, გულში ეთქვა, და
 მართლაც ხელის ჩამორთმევისთანავე
 რამდენჯერმე ეკოცნა.

— ღმერთმა კი შეგარცხვინა და
 დაგესხა თავსლაფი, დაეწყო ყვირი-
 ლი ბიძა-ჩემს, და თან ფურთხვა და
 ტუჩების წმენდა, მამა-ჩემე კი გადა
 ბრუნებულიყო და სიცილით კვდე-
 ბოდა.

მე ძალიან ვუყვარდი ბიძა-ჩემს.
 ჩამოვიდოდი თუ არა ქუთაისიდან
 სოფელში, მაშინათვე ვეწვეოდი, შე-
 მსვამდა ცხენზე უკან, ამიყვანდა სა-
 ხლში და მთელს ორკვირას აღარ
 გამომომიშვებდა. ძალიან მანებივ-
 რებდა, მაგრამ არ მიყვარდა იმას-
 თან ყოფნა: ბავშვები არ ჰყავდა;
 მეზობლათ ხუთიოდე გლეხი სცხოვ-
 რობდა, და ჩემი ტოლები არც იქ
 იყვნენ. ამის გამო მალე მომეწყინე-
 ბოდა ხოლმე.

როდესაც გავიზარდე, ბიძა-ჩემთან
 ყოფნა ძალიან შემიყვარდა. ის მთა-
 ში იდგა. თითქმის სამი მხრიდან გა-
 უტეხელი, უღრანი ტყე ერთკა,
 ჩრდილოეთით დაცემული მინდვრე-
 ბი და ჭალები იყვნენ გადაჭიმული.
 შემდეგ შორს თანდათან მალღდე-
 ბოდა მდებარეობა და ცის ტატო-
 ბზე მუღმივი თოვლით დაფარული
 მწვერვალები მოჩანდნენ. საუცხოო
 სურათი იშლებოდა თვალ წინ და
 მე მიყვარს ეს სურათი. ამასთან ერ-
 თათ ბიძა-ჩემის სახლში სრული სი-
 წყნარე და მყუღროება ჰსუფევს.
 არავინ არ გაწუხებს, მოშორებუ-
 ლი, მოწყვეტილი ხარ ყოველის-

ფერს, შუაგულ ბუნებაში სცხოვრობ. და საუცხოვო სურათითა სტკბები.

როდესაც მყრალი, ნისლიანი პერბურგის შემდეგ ბიძა-ჩემთან გავატარებ ხოლმე მთელ თვეს, სულით და ხორცილთ ვისვენებ.

ნამეტანი უყვარს ბიძა-ჩემს ასტრონომია. არც დიდი ქალაქის ცხოვრება, არც პოლიტიკა მას არ აინტერესებს. თავიდან ფეხებამდის ძველებური აზნაურია, რომელსაც ვერას გზით ვერ დააჯერებთ, რომ გლახისა და აზნაურის სისხლი ერთნაირია. ასტრონომია კი ძალიან უყვარს. როდესაც ღამე ბალკონიდან ღამე ცთომილები დავანახვე და მათ შესახებ მოვუყვები, ბიძა-ჩემის გაოცებას და აღტაცებას საზღვარი არა ჰქონდა. ვარსკვლავთ მრიცხველობამ იმდენად გაიტაცა, რომ პატარა ღურბინდის კი გამომაწერია.

შარშან გაზაფხულზე მკათათვეში ბიძა-ჩემს ვესტუმრე, საკმაოდ დაღამებული იყო, მე რომ მივედი, და ისე შეგვედი სახლში, რომ არავის არ გაუგია.

ბიძა-ჩემის სიხარული აუწერელი იყო. თავიდან ფეხებამდე ამათვალიერ-ჩამათვალიერა; სტუდენტის ტანისაღოსში ძალიან მოვეწონე; მარწმუნებდა: ბაბუა-შენს ჰგავხარო. მაშინათვე დააკლევინა ინდოური, ქათამი და სამაგალითო ვახშამი ვქამეთ. ბიძა-ჩემმა პირის გემო იცოდა კარგი ქამაც უყვარდა. სასიამოვნოდ ღვინოს აყენებდა და ცივი ღვინო, ქურდიან ახლათ ამოღებულ, ისე მიამა, რომ ჩარქქაზე მეტი დავლიე და მომეკიდა კიდევ. ბიძა-ჩემიც თითქმის შექოიკდა.

— ახლა შენ დაღლილი იქნები და აღარ შეგაწუხებ. ხვალ კი ჩემი დაკვირვება უნდა შეგატყობინო; ცისკრის კარსკვლავზე და იუპიტერზე მე ისეთი რამ აღმოვაჩინე, რომ ჩემის მოკლე ქუჩით ქალაქები უნდა იყოს— მითხრა ნავახშმევს ბიძა-ჩემმა იმდენად ნასიამოვნები იყო, რომ თავისი საწოლი ოთახი და ლოგინიც კი დამითმო და თავისთვინ ზალაში გააშლევინა.

გავიხადე ტანისამოსი, ჩავგორდი ლოგინში და დავიწყე აქეთ-იქით ცქერა. ჩემი ოთახის ერთი კარი ბალკონზე გამოდიოდა, მეორე უკან ეზოში. მალე შემომესმა ბიძა-ჩემის მაღიანი ხვრინვა. მეც გავაქრე სანთელი და დასაძინებლად გავვიბრე. რა კარგია ახლა ღამეში გოგონა, გამიღვდა გულში და ვნებამ ძარღვებში ამითამაშა. ამ დროს უკანა კარი ნელა გაიღო და მთვარის მკრთალ შუქზე შავი სურათი გამოჩნდა. ცოტა არ იყოს, შიშმა ამიტაცა. ბიძა-ჩემს ბიჭი ჰყავდა, მაგრამ ირას საჯალაბოში ეძინა და ამ დროს მაინც აქ არ შემოვიდოდა. მაშ ვინ ეშმაკი უნდა იყოს? იქნება ქურდია. ერთი ვნახოთ, ხანჯალი აქვს ხელში და შიგ გულში ცამცხოს ამ ოხერმა. ვიფიქრე, თუ დავიყვირე, ვაი თუ დამკრას რამე მეთქი. გადავსწყვიტე: თავს მივიძინარებ და, რაც უნდა, ის წაიღო მეთქი. შავმა სურათმა კარი წყნარათ მიხზურა და პირდაპირ ჩემსკენ გამოსწია. ვეღარ მოვითმინე და გავეხმაურე: ვინა ხარ მეთქი.

— მე ვარ, მე, თათია— შემომესმა ქალის დაბალი ხმა.

შომიანლოვდა და ჩამიგორდა ლოგინში.

პირველათ მე სრულებით დავიბენი. ჩემი თავი სიზმარში მეგონა. მოვისვი გვერდზე ხელი— ქალი იწვა სულგანაბული, თითქოს რაღაცას ელისო. ნეტავი ვინ არის ეს თათია, ან რა უნდა ჩემთან? იქნება, მართლა არსებობენ ქაჯები და ქალის სახით ის მომიწვა გვერდით!

— ჩემი ქმარი წისქვილზე წავიდა და მე თქვენთან წამოვედი! წამიფურხლა ქალმა.

მივუსვ-მოვუსვი ხელი, — ნამდვილი ქალია. ბიძა-ჩემის ღამურაა უთუოთ! დაჩვეული ყოფილა და ახლაც ისა ვგნივარ სწორეთ!

ქალის სხეულის შეხებამ ამანთო, ამაყრყოლა.

— თათუშა, ჩემო თათუშა! მოვეხვიე და დაუწყე კოცნა ტუჩებში. ლოყებზე, კისერში, ყელში.

ქალმა ნიკაპზე ხელი მომიხვა.

— როდის მოიპარსე, ბატონო, წვერი? წამიფურხლა.

— წვერი? ჰო, მოვიპარსე მაშ, მოვიპარსე! ოოხ, ჩემო თათუშა, ჩემო თათუშა, ჩემო თათუშა! ვნება აშლილი ვეკონებოდი ჩემს თათუშას და ტუჩებს ვუწოწნიდი.

დარწმუნებული ვიყავი, რომ ჩემი თათუშა ღამეში უნდა ყოფილიყო, კეკლუცი, კოხტა, მაგრამ მაინც მენატრებდა მისი სახის დანახვა. ასანთი მაგიდაზე იდვა— ჩემს თავთან მაგრამ, რომ ამენთო, ქალი ხომ მიცნობდა. ისეც ძლივს დავარწმუნე: აღთქმა მივეცი წმინდა გიორგის და წვერი ამიტომ მოვიპარსე მეთქ. თეთრი წვერები ბიძა-ჩემს გულ-მკერდზე ეფინა და, ათი სოფელი რომ გღრუქებიან, მაინც არ მოიპარსავდა.

— კოცნა რომ არ გიყვარდა, ბატონო? წამოილაპარაკა ბევრი კოცნით მოქანცულმა და გაბრუებულმა თათუშამ, მაგრამ დავარწმუნე: აღთქმა მქონდა მიცემული ამიტომ არავის ვკოცნიდი მეთქი. არ ვიცი, რამდენს ხანს დაჰყო ჩემთან თათუშამ. რამდენჯერმე კი დააპირა წასვლა, მაგრამ არ გაუშვი.

— ამისთანა ხასიათზე მე არ მახსოვხარ, ბატონოვო, მარწმუნებდა.

— როგორც კი ჩემ ქმარს გარეთ დავიგულე, მაშინათვე მოვალ, გამომიცხადა თათუშამ გამოთხოვებისას.

სიამოვნებით დამტკბარსა და მოქანცულს მალე ჩამეძინა და დილაამდე ფეხი არ გამინძრევია: მკვდარსავით მეძინა.

გავახილეთ თუ არა თვალები, თათუშა, ჩემი მშვენიერი თათუშა წარმომიდგა თვალ წინ და სასიამოვნოდ მოგონებამ ტკბილი გრძნობანი ამიშალა.

— არა გრცხვენია, ბიჭო? ამდენი ძილი იქნება! შემოაღო კარი ბიძა-ჩემმა და მომადახა.

— ბევრი მეძინა?

— შუადღე წამოვიდა ეს ეს არის. მე შენ ახლა არაფერს არ გაქმევ. მეზობლის ქალს დავაძახებებ, თორენულებს დაგვიზადებს; რა თორენს პური იცის იმ მამაცხონებულმა მერე! რუსეთში გაზდილი კაცი ხარ, პური გეყვარება. ჩემს ბიჭს კიდევ კი გოჭი შევებრაწვიოთ თორენში

და მარანში, ჭურის თავზე, უნდა ვსჯამოთ დღეს სადღოა. სადილობამდე კი ჩვენს სათბობში გავისეირნოთ.

ამასობაში ჩავიკვი და პირიც დავიბანე.

— სიკო, სიკო! გასძახა ბიძა-ჩემმა ბიჭს; წადი, თათია გადმოიყვანე, თორწეში პური უნდა გამოგვაცხოს. იცოდე, ახლავე მოვიდეს.

თათიას გაგონებაზე ყურები ვაკვირებ.

— თათია ბევრს ჰქვია შენს მეზობლებში? ვეკითხები ბიძა-ჩემს.

— ერთად ერთს. როგორ?

— არაფერი, სახელი მომეწონა.

ექვი არ არის, ჩემი თათუშა ეს უნდა იყოს. შეუძლებელია, რომ დამეშორიდან ვინმე სხვა თათია მოსულიყოს ბიძა-ჩემთან. მინდოდა, მეკითხა, ვინ არის, ან რამდენის წლისაა მეტი, მაგრამ შევდექი, ვეღარ გავბედე. ან კი სულ ერთი არ არის? მალე მოვა და ჩემის თვალითა ვნახავ.

ეზოში დივსეირნობდი, რომ ტიშკირში სიკო გამოჩნდა; უკან შევტანისამოსა ქალი მოჰყვებოდა.

— აბა, ჩემო თათია, მოსარიდებელი სტუმარი მომივიდა, შენი თორწეულის ქება გაუგონია და არ შემარტხვინო — მიმართა ბიძა-ჩემმა. მე შევეკრთი და ქალისაკენ მივიხედე.

— ვუი, ბატონო! წამოიკივლა ქალმა, როცა ორივეს შემოგვხედა. ქვედა ტუჩებზე მარჯვენა ხელი მიიდვა. სახეზე გაცოცხება გამოეხატა; ჯერ გაფითრდა, შემდეგ წამოწითლდა.

მეც შევეკრთი. ეს ორმოცი წლის ქალი იქნებოდა, დაბალი, შავი, ნაკვავილარი, ულამაზო... არა, შეულებელია, რომ წუხელის ეს მოსულიყო ჩემთან. ჩემი თათუშა ისეთი მშვენიერი, ისეთი მიმზიდველი, ითსეთი ტკბილი იყო, ეს კი უშნო ბებერია. მართალია, ბნელოდა და მისი სახე არ დამინახავს, მაგრამ არასფრის გულისათვის არ დავიჯერებ მაინც, რომ ეს ბუნძლი დედაკაცი ნაზი თათუშა იყო.

ეს ბებერი რაღას შეკრთა? რა ნახა გასაოცარი? რას წამოიკივლა? რისთვის მიიფარა ტუჩზე ხელი? რას გაფითრდა? რას გაწითლდა?.. მეც რა გულ უბრყვილო ვარ! სოფლის

დედაკაცია, არაფერი უნახავს, სტუდენტის ტანისამოსში დამინახა, უთუოდ დიდი „ჩოვონიკ“-ათ მიიღო და ამიტომ შეკრთა! რასაკვირველია, ასეა, მაშ სხვა რას გაიოცებდა? მეც კიდევ! ვილაც ბებერი ჩემ ტკბალ თათუშათ მივიღე! მართალია, მე არ დამინახავს მისი სახე, მაგრამ ვგრძნობდი, საუცხოვო ვგრძნობდი, ხელებითაც ვაჭყობდი, რომ ის ნაზი იყო, ახალგაზრდა. მაინც საიდან მომევიღინი ნეტა ჩემი თათუშა?

მეზობლებში მეორე თათია არ არის.

მართლა ეს ბებერი რომ იყოს წუხანდელი თათუშა? მაშინ?

მე მივიჭერი სიკოსთან.

— სიკო, მართალი მითხარ: ბიძა-ჩემს საყვარელი ჰყავს?

— მა ეს თათია ვინ არის?

— ვინ თათია?

— ვინა და ეპურს რა გვკვხობს

— რა ღეთის რისხვია! ნუ თუ ეს ბერი ჩემი თათუშა? შეუძლებელია. არ მინდა, არ მსურს.

თათუშა, ჩემო თითუშა! შენ ხომ ახალგაზრდა ხარ, ლამაზი, ეშხიანი, ხომ? ხომ? გულმა აღარ მომიტმინა სახაბაზოში შევიჭერი.

— წუხელის შენ იყავი ჩემთან? მითხარი, მითხარი ჩქარა.

ღმერთო, როგორ გაფითრდა, როგორ შესწუხდა, როგორ დაიქყანა ის საცოდავი! ჩაიკეცა და მუხლზე მომეხვია.

— შენი მუხლების ჭირიმე, დიდ ბატონს არ გააგებო, თორმე ახლო აღარ მიმიკარებს, დავიღუბები: კახასა დე ხარაზის ბაშმანკებს არის ამ სამარიობოთ შტომპირებული.

აი წყალმა კი წაგიღოს შენც, შენი კაბაც, შენი ბაშმანკებიც! მე ჩემ ნორჩ, ლამაზ თათუშას დავცე და ამას კი კაბისა და ბაშმანკების ჯაფრი აქვს!

დარეტიანებული გამოვარდი გარეთ.

— აბა, ჩემო თათია, სანამ ჩვენ დავბრუნდებოდეთ, კაი სადილი დავაზვედრე და შენი პატივისცემა ჩემს კისერზე იყო.

დაუძახა ბიძა ჩემმა და გავსწიეთ სათბობისაკენ.

ეჰ, ოცნებავ! რა მშვენიერი ხარ, შე ტიალო, სანამ სინამდვილეთ გადაიქცეოდე! („თ.“)

ივ. გამართული.

დეკემბერი

(„დასტის“ კარგსმონდენტისაგან)

ქალ. ფოთი. აქაურ ახალგაზრდას მოდათ აქვთ შემოდებულო, რომ კვირაში 9-ჯერ გამართონ ხოლმე „ვეჩრები“. ვეჩრის შინაარსი ასეთია: ვინც ვეჩრს არ დაესწრება და ფულებს კანფეტებში არ დახარჯავს, იმას კაცის სახელს არ უწოდებენ.

იქიდანვე.

აქაური „უჩინიციები“ აფიცრებშია გართული, რუსულს ლაპარაკობენ — დავიწყებიათ ქართული.

შეიქიდანვე.

აქაურმა ნოქრებმა ხაზინებს მოთხოვნილება წარუდგინეს, რათა მიეცეს მათ დღეში 3 საათი თავისუფლება, რომ ეს სამი საათი დღეის სმაში და არშიყობაში მოიხმარონ.

პერის აგვაპი

ვერის სასაფლაოზე თურმე დიდი კაცია, არც ძალიან „ნასპანდი“ არ ისე ზარმაცია. აბა როგორ შევაქო, ზოგი ერთის ნაცია, ზოგს ჰგონი წერილი, რაღაც პროვოკაცია! ყურშია ჩამწურხულეს: „დახვალ გარე-გარეო და ის კი აღარ იცი, მკვდარი მოიპარესო. ასი თუმანი ფული, ნაღდათ ჩაიბარესო, მკვდრების ადგილები კი, შევკლით მოაგვარესო!“ გამიკვირდა ძალიან, ღმა ფიქრებში გავები და ვსთქვი: ამ გვარ საქმეს, ჩაიდენდნენ მამები! თურმე ამგვარ ხრიკებსა,

არ ყოფილა ხამები,
გინახავთ თქვენ ამგვარი
კომედია-დრამები?!

შევა.

პროვინცია

სამბრძოლი. ვინაიდან ამ ბოლო
ხინებში კარტი სიძვირე შეიქნა ამ
ჩვენს კურთხეულს სამხრეთში,
წერილ ფეხა მოანტელეგენტო ნაწი-
ლმა გამაიგონა მატარებლის ბილე-
ტებით „ბაქარას“ თამაში. ამ ჟამათ
გავრცელებულია თითქმის ყველა
კუთხეში. მათ შორის ახარტიანი
მოთამაშენი არიან: ტ—ია, ნ—ძე,
კ—ლი, ტ—ძე და დზ—ლია. ამ
ჯგუფს დრო გამოშვებით თანაუგრ-
ძნობენ: პ—ლი და ლ—ვი. რო-
გორც სტატისტიკური ცნობებიდან
სჩანს, ეს ვაჟბატონები მოგებას არი-
ან 22,356 მ. ნახევარი ამ მოგებისა
გადადებულია ჯიბეგირების სასარგე-
ბლოთ, დანარჩენი კი ტ—ძის სამი-
კიტნოსთვის.

ამ დაბიდან ერთი გვამი დაბა მხა-
რეში გადასვენეს, რამაც გამოიწვია
ღირს შესანიშნავი „პროვოდი“ კა-
ხური ღვინით გაჟღენთილმა „მოლია-
რების“ უფროსმა 25 მ. დააჯარიმა

მეზურნეები უდროვით ზურნის აბუ-
ტუნებაზე, რამაც ხელა შეუშალა
გრძნობიარე სიტყვების წარმოთქმას.
ტ—მა ცუკვის დროს მოპარუსკე
„ბარიშნას“ ფეხი წამოკრა და წაა-
ქცია, იატაკზე შუბლი დაკრა და
იქვე სული დალია. საცოდამა მხო-
ლოდ ეს სიტყვები მოასწრო: ზურნა
და ყანწი სამარეში ჩამამყოლოთო.
იმედია მისი უეშმაკეულისობა თა-
ვისი ლახტით დასაფლავებაზე დაე-
სწრება.

კოდარა.

გასართობი

ქალაქში მომავალი ურია მცხე-
თაში მტკვარში ჩავარდა. სოფლის
ყმაწვილ-კაცებმა შენიშნეს და მა-
შინვე გამოიყვანეს ნაპირას საბრალო
ურია და გასამრჯელოდ ერთი ჩა-
რეკა ღვინის ფასი სთხოვეს. შეშა-
ნებულმა და წყლათ გაგულდულმა
ურიამ თვალები გააქყატა და სინა-
ნულით წამოიძახა: „ნეტავი გეცა-
ლნათ, რომ ტფილისში ასრე ჩავ-
სულიყავით გზის ფული შემრჩე-
ბოდაო!“

ერთმა „ჯარის-კაცმა ქუჩაში მიმა-
ვალი კარგად ჩაცმული კაცი დაა-
პატიმრა.

— რისთვის მაპატიმრებო? — ჰკი-
თა კაცმა.

— შენმა ამჟანაგებმა მოთხრეს, რომ
შენ დემაგოგი ხარო (ხალხის მეთა-
ური).

— დემაგოგი კი არა, მე პედაგო-
გი ვარ. პედაგოგსა და დემაგოგს
შორის, ძალიან დიდი განსხვავებაა.

— აბა ევრა ჩემი საქმეა? შენ
მაინც რაღაცა გოგია ჰყოფილხარ
და მეც იმის მეტი არა მეკითხება-
რა, რომ საპატიმროში წავაბრძანო
და იქ მთავრობა გაარჩევს ყველაფერს.

9 მარტიდან გამოდის

ფოკლეკვირეული იუმორისტული ჟურნალი

ლ ა ხ ტ ი

მთელი წლით ღირს 2 მ. 50 კ. ნა-
ხევარი წლით 1 მ. 25 კაპ.

წერილობი და ფული უნდა გამოი-
გზავნოს შემდეგს ახარისათ Тифლისь,
Мухранская ул. № 12 Давиду Иоси-
фовичу Мелашვიტი.

თავადი. გენაცვალე დაჯან,
მამე რამე ფუფუბო,
შენ დაგჩნება სულ ჩემი,
მამულები ხნულები!..

მდიდარი. არაფერა არ მინდა,
თავიდან გამეცვალე
ხოლოკი. მაშ შე მომედი
პატონო გენაცვალე!..

ჩუბრი, ჩუბრი გენაცვალე,
ჩემო თოჯინაო.
უმეხ ფულთ ვეკლას ვეძლებ,
გარეთ თუ შინაო!..